

5. nedeľa C

*Učiteľ, celú noc sme sa namáhali,
a nič sme nechytli.
Ale na tvoje slovo spustím siete. (Lk 5,5)*

Prvé čítanie

Izaiáš 6, 1-2a.3-8

V tom roku, keď zomrel kráľ Oziáš, videl som Pána sedieť na vysokom a vznešenom tróne a lem jeho rúcha naplňal svätyňu. Serafíni sa vznášali nad ním a jeden druhému volal: "Svätý, svätý, svätý je Pán zástupov, plná je celá zem jeho slávy."

Prahy dverí sa chveli od hlasu volajúceho a dom sa naplnil dymom.

Tu som zvolal: "Beda mi, som stratený. Veď ja som muž s nečistými perami a bývam medzi ľuďom s nečistými perami a videl som kráľa, Pána zástupov, na vlastné oči."

I priletel ku mne jeden zo serafínov, v ruke mal žeravý uhlík, ktorý kliešťami vzal z oltára. Dotkol sa ním mojich úst a povedal: "Hľa, toto sa dotklo tvojich perí, zmizla tvoja vina a tvoj hriech je zmytý."

Potom som počul Pánov hlas. Hovoril: "Koho pošlem? A kto nám pôjde?" I povedal som: "Hľa, tu som, mňa pošli!"

Druhé čítanie

1. list Korintánom 15,3-8.11

Bratia a sestry, odovzdal som vám predovšetkým to, čo som aj ja prijal: že Kristus zomrel za naše hriechy podľa Písma; že bol pochovaný a na tretí deň vstal z mŕtvych podľa Písma; a že sa ukázal Petrovi a potom Dvanástim. Potom ho videlo viac ako päťsto bratov naraz; väčšina z nich žije dosiaľ, niektorí už zosnuli. Potom sa zjavil ešte Jakubovi a všetkým apoštolom. Poslednému zo všetkých, ako nedochôdčaťu, zjavil sa aj mne.

Ale či už ja alebo oni, my takto kážeme a vy ste tak uverili.

Evanjelium

Lukáš 5, 1-11

Ježiš stál pri Genezaretskom jazere a ľudia sa naňho tlačili, lebo chceli počuť Božie slovo. Vtom zbadal pri brehu priviazané dve lode. Rybári z nich vystúpili a prali si siete. Nastúpil na jednu z lodí, ktorá patrila Šimonovi, a požiadal ho, aby trochu odrazil od brehu. Potom si sadol a z lode učil zástupy.

Keď skončil, povedal Šimonovi: "Zájdí na hlbínu a spustíte siete na lov!" Šimon mu odpovedal: "Učiteľ, celú noc sme sa namáhali, a nič sme nechytli. Ale na tvoje slovo spustím siete." Keď to urobili, chytili také množstvo rýb, až sa im trhali siete. Preto zakývali na svojich spoločníkov na druhej lodi, aby im prišli pomôcť. Oni prišli a obidve lode naplnili tak, že sa skoro potápali. Keď to videl Šimon Peter, hodil sa Ježišovi k nohám a povedal: "Pane, odíď odo mňa, lebo som človek hriešny." Hrôza ho totiž prenikla nad množstvom rýb, ktoré chytili; aj všetkých, čo boli s ním, aj Jakuba a Jána, Zebedejových synov, ktorí boli Šimonovými spoločníkmi. Potom Ježiš povedal Šimonovi: "Neboj sa, odteraz už budeš loviť ľudí." A keď pritiahli lode k brehu, zanechali všetko a šli za ním.

Na zamyslenie

V dnešnom evanjeliu spája sv. Lukáš dve príhody: povolanie prvých učeníkov a zázračný úlovok rýb. Peter je pripravený radikálne a bez kompromisov dôverovať Ježišovi, preto mu je a aj jeho spoločníkom, zverená úloha, privádzať k Nemu ľudí. Nie je ťažké si vyvodiť z toho paralely k našej životnej ceste: tam, kde sa necháme v pevnej viere viesť Kristom, môže On zasiahnuť do nášho života tak, že to bude nielen pre nás, ale aj pre ľudí okolo nás požehnaním.

Ježiš vstupuje do Šimonovej loďky – to znamená, že iniciatíva prichádza od Ježiša. Nie my, musíme niečo urobiť, dokázať, aby sa Boh začal zaujímať o nás, ale Boh je ten, ktorý prichádza k nám ako prvý. Ježiš nevyberá špeciálny moment na povolanie Petra: volá ho veľakrát práve tam, kde často býva vo všedný deň: pri čistení siete, po neúspešnom love. Peter je síce zaneprázdnený svojimi každodennými starosťami, ale na druhej strane počul Ježišovo volanie: proti všetkej logike a skúsenostiam sú on a jeho spoločníci pripravení odovzdať svoj osud do Ježišových rúk. Kto má odvahu, ten vyhráva. Kto túto odvahu nemá, premárni šancu. A ten, kto si je príliš istý, stratí dokonca aj to posledné, možno nie v povrchnom pohľade sveta, ale v hlbšej životnej skúsenosti.

Úspešný lov ohromí učeníkov a vyvolá v nich až strach. Peter dostane zo seba to, čo asi mnohí pociťujeme: "Pane, odíď odo mňa, lebo som človek hriešny". (Lk 5,8). V súvislosti so skúsenosťou Božej slávy zvýši sa aj citlivosť pre vlastný vnútorný stav. Tak ako Pavol (ten sa v druhom čítaní nazýva ako "nedochôdca") aj Peter prežije svoje vnútorné napätie a rozorvanosť, svoje hranice a protiklady, svoju ľudskú úbohosť a zraniteľnosť. Všetky ich priame ale aj nepriame cesty ich života si uvedomia pri stretnutí s Kristom ("Ani nechápem, čo robím, lebo nerobím to, čo chcem, ale robím to, čo nenávidím" Rim 7,15). Napriek tomu ich Ježiš chce, váži si ich a povoláva ich pre veľké veci. Čo bolo predtým, sa nevymaže, ale ďalej formuje a premieňa. ("Ale z Božej milosti som tým, čím som, a jeho milosť nebola vo mne márna" 1 Kor 15,10). Táto skúsenosť vlastnej nedokonalosti a túžby po záchrane sa môže udiť v každom z nás, keď stretieme v nejakom človeku alebo v nejakej udalosti "Svätého". Keď Ježiš odpovedá na Petrovo vyznanie slovami: "Neboj sa!" to znamená tiež: nekladím na teba nároky, ktoré nemôžeš dosiahnuť. Chcel by som ti naopak oveľa viac pomôcť stať sa tým, čo Boh už vložil do tvojho vnútra. Toto prisľúbenie platí pre každého človeka, ktorý sa vydá na cestu nasledovať Ježiša. Povolanie a misia čerpajú silu zo stretnutia a zo vzťahu: zo stretnutia a zo vzťahu Boha a človeka, zo stretnutia a vzťahu človeka a človeka. Rozhodujúcou zostáva naša reakcia na toto povolanie, ktoré vychádza zo stretnutia: máme tak veľa dôvery v Božom vzťahu a vo vzťahu s inými ľuďmi, sme pripravení úplne sa odovzdať? "Iba málo ľudí tuší, čo by z nich urobil Boh, keby sa bezvýhradne odovzdali vedeniu Božej milosti." (Ignatius z Loyoly)